

nes Opgave at opkræve Indskuddene, som aarligt skal betales, og i det hele at holde Orden paa alt dette. Man har tidligere villet lægge det ind under en særlig Administration, men jeg tror, at Kommunerne let kan gøre det. I Norge har man valgt Nævn, som sorterer under Kommunalbestyrelsen indenfor hver Kommune, en kommunal Revisor reviderer Regnskabet og bestemmer de Afgifter, som skal svares, og de indkræves akkurat som de almindelige Skatter. Dette er ogsaa min Tanke, og det glæder mig, at min Tanke er faldet sammen med den norske. Selvfølgelig skal hver Mand og Kvinde over 18 Aar have sin Rubrik og sin Bog, og der skal føres Regnskaber og gives Kvittering for de indbetalte Beløb. Hvis en Mand eller Kvinde ikke kan betale sit aarlige Indskud til Fonden paa Grund af Sygdom eller Nød, skal Kommunen gøre det, uden at det betragtes som Fattighjælp. Endvidere skal Kommunerne drage Om-sorg for, at de Beløb indbetales, som det paahviler Personer, som midlertidigt opholder sig paa Sindssygeanstalter, Sygehuse, Fængsler eller lignende, men alligevel har Raad til at betale, at udrede. Personer, som i kortere eller længere Tid har haft Ophold i Udlandet, kan, naar de senere vender hjem, komme ind under Loven ved enten en Gang for alle at betale, hvad der rester, eller ved at fortsætte Betalingen udover det 48de Aar. I mange Love, baade engelske og australske, er det bestemt, at de Folk, som har en mindre Indtægt end 500—600 Kr., skal have opholdt sig i de sidste 10—20 Aar i Landet, men det har jeg ikke ment at burde fastsætte nogen Bestemmelse om. Jeg mener, at naar en Mand fuldt ud har betalt det, der rester, maa han ogsaa kunne komme ind under Forslaget.

Er der enkelte Personer, som med Villie vil undrage sig denne Lov f. Eks. ved at rejse fra Sted til Sted, kommer de ikke ind under Loven og faar ingen Pension, men saa maa de ogsaa forsørges af Fattigvæsenet.

Jeg mener, at Loven bør træde i Kraft den 1. Januar 1914, men de Paragraffer, som indeholder Bestemmelsen om, hvad der skal ydes, bør først træde i Kraft 5 Aar efter, thi der bør først opsamles en Fond; der maa jo være nogen Kapital, før hele Loven kan træde i Kraft.

I § 16 har jeg fastsat en Bestemmelse om, at Embeds- og Bessillingsmænd, som ansættes, efter at denne Lov træder i Kraft,

ikke har Ret til anden Pension end den, nærværende Lov hjemler dem. Som jeg sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, kan jeg ikke indse, at der behøver at være Forskel mellem Embeds- og Bestillingsmænd og almindelige Borgere. Den Trang, der hos en Mængde Mennesker gør sig gældende for at komme ind under Staten, er næsten sygelig; det er fornøjeligt, naar de unge Mennesker en Gang imellem vælger f. Eks. Landbrug eller Handel eller et andet Erhverv. Det stærke Jag, der er efter at komme ind under Staten, er absolut ikke af det sundeste og bedste.

Jeg kommer saa til § 17, som er den Paragraf, der bærer Loven, idet det er den, hvorefter Ydelserne udbetales. Alt det andet har blot haft til Formaal at skabe Rammer for, at unge Mænd og Kvinder kan begynde at betale for en Gang i Tiden at faa Pension, men § 17 er en Omdannelse af Loven om Alderdomsforsørgelse. Det er en Overgangsbestemmelse, der har stor Betydning. Den siger, at enhver Person, der har en Indtægt af under 500 Kr. aarligt, har Ret til af Pensionsfonden at faa udbetalt indtil 300 Kr., saaledes at den samlede Indtægt ikke overstiger 500 Kr. Har vedkom-mende f. Eks. 400 Kr., faar han altsaa 100 Kr. tilskret, har han 300 Kr., faar han 200 Kr., og har han ikke mere end 200 Kr., faar han 300 Kr. Det bliver Kommunalbestyrelsens Sag at fastsætte Indtægten, og saa er der intet Skøn over, hvor meget han skal have. Det gælder blot om at faa sat Indtægten rigtigt. De kan gøre det i Australien, de kan gøre det i England, saa maa vi ogsaa kunne gøre det. Naar et Ægtepar begge er over 62 Aar, og deres Indtægt er under 800 Kr., skal den suppleres fuldt op, saaledes at de faar udbetalt 600 Kr., 300 Kr. hver, eller Dele deraf. Det vil forbedre Alderdomsforsørgelsen saa meget, at det vil vække almindelig Tilfredshed. Jeg tror, vi kan magte det.

De, der er over 18, men under 32 Aar, og som ikke kommer til at betale i fulde 30 Aar, kan enten betale udover det 48de Aar eller betale mere. Man kunde maaske lette det for dem i de sidste Aar over det 48de Aar. Det er selvfølgelig noget, der kan ændres; jeg har blot anført, at jeg fandt det rimeligt, at Folk mellem 18 og 32 Aar slap noget billigere med de sidste Aars Kontingent.

I § 19 bestemmes det, at Folk over 32 Aar ikke kan komme ind under Loven, medmindre deres Indtægt er henholdsvis